

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES REGULA (ES) Nr. 653/2014**(2014. gada 15. maijs),****ar ko attiecībā uz liellopu elektronisko identifikāciju un liellopu gaļas marķēšanu groza Regulu (EK) Nr. 1760/2000**

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 43. panta 2. punktu un 168. panta 4. punkta b) apakšpunktu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,

pēc apspriešanās ar Reģionu komiteju,

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ⁽²⁾,

tā kā:

- (1) 1997. gadā ar Padomes Regulu (EK) Nr. 820/97 ⁽³⁾ tika pastiprināti Savienības noteikumi par liellopu identifikāciju un izsekojamību, ņemot vērā govju sūkļveida encefalopātijas (GSE) epidēmiju un tās dēļ radušos arvien lielāku nepieciešamību izsekot dzīvnieku izcelsmei un pārvietošanai, izmantojot parastās krotālijas.
- (2) Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 1760/2000 ⁽⁴⁾ ir noteikts, ka katrai dalībvalstij saskaņā ar minēto regulu ir jāizveido sistēma liellopu identifikācijai un reģistrācijai.
- (3) Regula (EK) Nr. 1760/2000 paredz sistēmu liellopu identifikācijai un reģistrācijai, kas ietver krotāliju iestiprināšanu abās ausīs katram dzīvniekam, elektroniskas datu bāzes, dzīvnieku pases un individuālus reģistrus, kuri tiek turēti katrā saimniecībā.
- (4) Liellopu gaļas izcelsmes izsekošana, izmantojot identifikāciju un reģistrāciju, ir priekšnoteikums izcelsmes marķēšanai visā pārtikas apītē. Šie pasākumi nodrošina patērētāju un sabiedrības veselības aizsardzību un sekmē patērētāju uzticību.
- (5) Regula (EK) Nr. 1760/2000 un jo īpaši liellopu identifikācija un liellopu gaļas brīvprātīgas marķēšanas sistēmas kā informēšanas pienākumi, kam ir īpaša nozīme to slogu ziņā, kurus tie radītu uzņēmumiem, tika minēta Komisijas 2009. gada 22. oktobra paziņojumā ar nosaukumu "Rīcības programma administratīvā sloga samazināšanai Eiropas Savienībā un samazinājuma plāni pa nozarēm un pasākumi 2009. gadā".

⁽¹⁾ OV C 229, 31.7.2012., 144. lpp.

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta 2014. gada 2. aprīļa nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta) un Padomes 2014. gada 6. maija lēmums.

⁽³⁾ Padomes Regula (EK) Nr. 820/97 (1997. gada 21. aprīlis), kas izveido liellopu identifikācijas un reģistrācijas sistēmu un kas attiecas uz liellopu gaļas un liellopu gaļas produktu marķēšanu (OV L 117, 7.5.1997., 1. lpp.).

⁽⁴⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1760/2000 (2000. gada 17. jūlijs), ar ko izveido liellopu identifikācijas un reģistrācijas sistēmu un paredz liellopu gaļas un liellopu gaļas produktu marķēšanu, kā arī atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 820/97 (OV L 204, 11.8.2000., 1. lpp.).

- (6) Elektroniskās identifikācijas ("EID") sistēmu izmantošana varētu racionalizēt izsekojamības procesus, nodrošinot automatizētu un precīzāku nolasīšanu un reģistrēšanu saimniecības reģistrā. Turklāt tā ļautu automātiski sniegt elektroniskajā datu bāzē informāciju par dzīvnieku pārvietošanu un tādējādi uzlabot izsekojamības sistēmas darbības ātrumu, uzticamību un precizitāti. EID sistēmu izmantošana arī uzlabotu dažu tiešo maksājumu administrēšanu lauksaimniekiem.
- (7) EID sistēmas, kuru pamatā ir radiofrekvenciālā identifikācija, pēdējo desmit gadu laikā ir būtiski uzlabotas. Šāda tehnoloģija ļauj ātrāk un precīzāk nolasīt individuālus dzīvnieku identitātes kodus un tieši ievadīt tos datu apstrādes sistēmās. Tas palīdz saīsināt laiku, kas nepieciešams iespējami inficētu dzīvnieku vai inficētas pārtikas izsekošanai, uzlabojot datu bāzes uzticamību un palielinot spēju pienācīgi reaģēt slimību epidēmiju gadījumā, ietaupot darbaspēka izmaksas, pat ja tas saistīts ar aprīkojuma izmaksu pieaugumu.
- (8) Šī regula ir saderīga ar faktu, ka EID sistēmas Savienībā jau ir ieviestas attiecībā uz citām dzīvnieku sugām, kas nav liellopi, piemēram, obligātā sistēma, ko izmanto aitu un kazu identificēšanai.
- (9) Ņemot vērā tehnoloģiskos sasniegumus EID sistēmu jomā, vairākas dalībvalstis ir nolēmušas sākt brīvprātīgi īstenot liellopu EID. Šādas iniciatīvas, visticamāk, radītu situāciju, kad atsevišķas dalībvalstis vai dažādas ieinteresētās personas ievieš atšķirīgas sistēmas. Atšķirīgu sistēmu ieviešana kavētu tehnisko standartu vēlāku saskaņošanu Savienībā. Būtu jānodrošina dalībvalstu EID sistēmu savietojamība, kā arī jāpanāk to atbilstība attiecīgajiem ISO standartiem vai citiem starptautiskiem tehniskiem standartiem, ko pieņēmušas atzītas starptautiskas standartizācijas organizācijas, ar nosacījumu, ka šie starptautiskie standarti kā minimums spēj garantēt augstāku veikspējas līmeni nekā ISO standarti.
- (10) Komisijas 2005. gada 25. janvāra ziņojumā par iespēju ieviest liellopu EID secināts, ka ir pierādīts, ka radiofrekvenciālā identifikācija ir attīstīta tiktāl, ka to jau var piemērot praksē. Minētajā ziņojumā arī secināts, ka ir ļoti vēlams pārorientēties uz liellopu EID Savienībā, jo citu ieguvumu starpā tā veicinātu arī administratīvā sloga mazināšanu.
- (11) Saskaņā ar Komisijas 2008. gada 10. septembra paziņojumu ar nosaukumu "Rīcības plāns ES dzīvnieku veselības stratēģijas īstenošanai" Komisijai EID sistēmu ieviešanas gaitā ir jāvienkāršo informēšanas pienākumi, piemēram, saimniecības reģistri un dzīvnieku pases.
- (12) Komisijas 2007. gada 19. septembra paziņojumā ar nosaukumu "Jauna stratēģija dzīvnieku veselības jomā Eiropas Savienībā 2007.–2013. gadam saskaņā ar principu "Profilakse ir labāka nekā ārstēšana" ir ierosināts apsvērt liellopu EID kā iespējamu uzlabojumu pašreizējā Savienības identifikācijas un reģistrācijas sistēmā, lai vienkāršotu informēšanas pienākumus (piemēram, saimniecības reģistri, dzīvnieku pases), un ierosina īstenot elektronisku liellopu pasu apmaiņu. Šāda apmaiņa ietvertu EID ieviešanu ar datu reāllaika reģistrēšanu. Šāda apmaiņa ļautu dalībvalstu kompetentajām iestādēm un citām ieinteresētajām personām būtiski ietaupīt līdzekļus un centienus un mazinātu darba slodzi, pārreģistrējot dzīvnieku pasu datus elektroniskās datu bāzēs. Šī regula ir saderīga ar minēto iniciatīvu.
- (13) Tāpēc ir paredzams, ka šī regula veicinās dažu to pamatmērķu sasniegšanu, kurus paredz Savienības galvenās stratēģijas, tostarp "Eiropa 2020" stratēģija gudrai, ilgtspējīgai un integrējošai izaugsmei, uzlabojot ekonomikas izaugsmi, kohēziju un konkurētspēju.
- (14) Dažas trešās valstis jau ir ieviesušas noteikumus, kas atļauj uzlabotas EID tehnoloģijas. Savienībai vajadzētu ieviest līdzīgus noteikumus, lai veicinātu tirdzniecību un palielinātu nozares konkurētspēju.

- (15) Ņemot vērā jaunu veidu elektronisko identifikatoru tehnoloģisko attīstību, ir atbilstoši paplašināt Regulā (EK) Nr. 1760/2000 paredzēto identifikācijas līdzekļu klāstu, lai elektroniskos identifikatorus varētu izmantot kā oficiālu identifikācijas līdzekli. Atbilstošu noteikumu ieviešana prasā ievērojamus ieguldījumus, tāpēc ir jānosaka piecu gadu pārejas laiks, lai dalībvalstīm dotu nepieciešamo sagatavošanās laiku. Šajā pārejas periodā parastās krotālijas joprojām būs vienīgais oficiālais liellopu identifikācijas līdzeklis.
- (16) EID noteikšana par obligātu visā Savienībā varētu ekonomiski nelabvēlīgi ietekmēt atsevišķus uzņēmējus. Tāpēc ir atbilstoši, ka tad, kad EID kļūst par oficiālu identifikācijas līdzekli, dzīvnieku turētāji to varētu izmantot brīvprātīgi. Šādā brīvprātīgā sistēmā EID izvēlētos dzīvnieku turētāji, kas no tās varētu gūt ekonomisku labumu; savukārt citiem dzīvnieku turētājiem vajadzētu būt iespējai turpināt savus dzīvniekus identificēt ar divām parastajām krotālijām.
- (17) Dalībvalstīs ir ļoti atšķirīgas lopkopības sistēmas, lauksaimniecības prakse un nozaru organizācija. Tāpēc būtu jāļauj dalībvalstīm noteikt EID par obligātu to teritorijā tikai tad, kad tās uzskata šādu rīcību par atbilstošu, pēc visu minēto faktoru, tostarp ietekmes uz mazajiem lauksaimniekiem, izvērtēšanas un pēc apspriešanās ar liellopu audzēšanas nozari pārstāvošām organizācijām. Savienības iekšējās tirdzniecības dzīvnieku apritē pienākumam par dzīvnieka elektronisku identificēšanu vajadzētu būt dalībvalstij, kas noteikusi EID par obligātu savā teritorijā. Tam nebūtu jānozīmē, ka minētajai dalībvalstij ir pienākums no jauna identificēt dzīvniekus, kas jau bijuši elektroniski identificēti nosūtīšanas dalībvalstī.
- (18) Dzīvniekiem un gaļai, ko ievē Savienībā no trešām valstīm, vajadzētu piemērot identifikācijas un izsekojamības prasības, kas nodrošina līdzvērtīgu aizsardzības līmeni.
- (19) Ja dzīvi dzīvnieki ir ievēti Savienībā no trešām valstīm, uz tiem pēc to ievēšanas būtu jāattiecināta tādas pašas identifikācijas prasības, kādas piemēro Savienībā dzimušiem dzīvniekiem.
- (20) Abos oficiālajos identifikācijas līdzekļos, kas piešķirti vienam dzīvniekam, vajadzētu būt tam pašam identifikācijas kodam. Tomēr sākotnējā posmā, kamēr pielāgojas elektroniskajiem identifikatoriem kā oficiālajam identifikācijas līdzeklī, nevar izslēgt, ka atsevišķos gadījumos tehniski ierobežojumi saistībā ar dzīvnieka sākotnējā identifikācijas koda konfigurāciju varētu neļaut šo kodu pārnest uz elektronisku identifikatoru. Tas varētu notikt, ja dzīvnieka esošā identifikācijas koda rakstzīmju kombinācija ir tāda, ko to nevar pārvērst elektroniskā formātā. Tāpēc būtu jāparedz īpašas pārejas atkāpes, lai elektronisku identifikatoru ļautu piemērot arī šādiem dzīvniekiem, ar noteikumu, ka ir nodrošināta pilnīga izsekojamība un ka dzīvniekus var identificēt individuāli, tostarp lauku saimniecību, kurā tie piedzimuši.
- (21) Regula (EK) Nr. 1760/2000 paredz, ka kompetentajai iestādei ir jāizdod pase par katru dzīvnieku, kas jāidentificē saskaņā ar minēto regulu. Tas rada ievērojamu administratīvo slogu dalībvalstīm. Dalībvalstu kompetentajām iestādēm ir pienākums izveidot elektronisku datu bāzi saskaņā ar Padomes Direktīvas 64/432/EEK⁽¹⁾ 14. un 18. pantu. Tā kā minētajām datu bāzēm bija jābūt pilnībā darbotiespējīgām kopš 1999. gada 31. decembra, tām būtu pietiekami jānodrošina liellopu pārvietošanas izsekojamība to teritorijā. Tāpēc pases būtu jāizdod tikai par dzīvniekiem, kas paredzēti Savienības iekšējai tirdzniecībai. Tomēr šai regulai nevajadzētu liegt valstu noteikumus par to dzīvnieku pasēm, kuri nav paredzēti Savienības iekšējai tirdzniecībai.
- (22) Komisija ievēsa pilotprojektu BOVEX liellopu pasu apmaiņai starp dalībvalstīm, lai atvieglotu datu apmaiņu starp dalībvalstīm, tajā pašā laikā nodrošinot dzīvnieku izsekojamību Savienības iekšējā apritē. Tiklīdz datu apmaiņa starp

(1) Padomes Direktīva 64/432/EEK (1964. gada 26. jūnijs) par dzīvnieku veselības problēmām, kas ietekmē liellopu un cūku tirdzniecību Kopienā (OV L 121, 29.7.1964., 1977/64. lpp.).

valstu elektroniskajām datu bāzēm sāks pilnībā darboties, prasība izdot uz papīra iespiestas pases vairs nebūtu jāpieņem attiecībā uz dzīvniekiem, kas paredzēti Savienības iekšējai aprītei. Tam vajadzētu veicināt dalībvalstu un uzņēmumu administratīvā sloga samazināšanu.

- (23) Regulas (EK) Nr. 1760/2000 II sadaļas II iedaļā ir izklāstīti noteikumi par liellopu gaļas brīvprātīgās marķēšanas sistēmu, kas paredz, ka attiecīgās dalībvalsts kompetentajai iestādei ir jāapstiprina konkrētas marķēšanas specifikācijas. Administratīvais slogs un izmaksas, kas rodas dalībvalstīm un ekonomikas dalībniekiem šīs sistēmas piemērošanā, nav samērīgi ar sistēmas radītajiem ieguvumiem. Tā kā pēc minētās regulas pieņemšanas ir stājies spēkā jauns tiesību akts, īpašie noteikumi par brīvprātīgās marķēšanas sistēmu ir kļuvuši lieki un tāpēc tie būtu jāsvīturo. Tomēr nebūtu jāskar ekonomikas dalībnieku tiesības ar brīvprātīgo marķēšanu informēt patērētājus par gaļas īpašībām un patērētāju tiesības saņemt pārbaudāmu informāciju. Līdz ar to tāpat kā attiecībā uz visiem citiem gaļas veidiem, sniedzot plašāku informāciju par liellopu gaļu nekā obligātajai marķēšanai noteiktā, būtu jāievēro spēkā esošie horizontālie tiesību akti, tostarp Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1169/2011⁽¹⁾.
- (24) Lai novērstu krāpšanas riskus gaļas marķēšanā un aizsargātu Eiropas patērētājus, piemērojamai kontrolei un sankcijām vajadzētu būt pietiekami preventīvām.
- (25) Saskaņā ar Regulu (ES) Nr. 1169/2011 Komisija iesniedza ziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei par obligāto izcelsmes valsts vai izcelsmes vietas norādi gaļai, ko izmanto kā sastāvdaļu. Vajadzības gadījumā minētajam ziņojumam bija jāpievieno leģislatīvā akta priekšlikums, lai nodrošinātu labāku pārredzamību visā gaļas ražošanas procesā un labāk informētu Eiropas patērētājus. Ņemot vērā pēdējā laikā vērojamas problēmas saistībā ar gaļas produktu marķēšanu, kuras ir skārušas pārtikas apriti, Eiropas Parlaments un Padome cerēja, ka ziņojums tiks pieņemts iespējami drīz 2013. gada otrajā pusē, un to beidzot pieņēma 2013. gada 17. decembrī.
- (26) Pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā pilnvaras, kas Komisijai piešķirtas ar Regulu (EK) Nr. 1760/2000, ir jāpielāgo Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 290. un 291. pantam.
- (27) Lai nodrošinātu, ka tiek piemēroti vajadzīgie noteikumi pienācīgai liellopu un liellopu gaļas identifikācijas, reģistrācijas un izsekojamības norisei, Komisijai būtu jādeleģē tiesības pieņemt aktus saskaņā ar LESD 290. pantu attiecībā uz prasībām pēc alternatīviem liellopu identifikācijas līdzekļiem, īpašiem apstākļiem, kādos dalībvalstīm jāļauj pagarināt identifikācijas līdzekļu piemērošanai noteiktos maksimālos laikposmus, datiem, ar kuriem jāveic apmaiņa starp dalībvalstu elektroniskajām datu bāzēm, maksimālo laikposmu konkrētiem ziņošanas pienākumiem, prasībām pēc identifikācijas līdzekļiem, identifikācijas līdzekļu pievienošanu I pielikumā iekļautajam sarakstam, noteikumiem par to informāciju elektroniskajā datu bāzē, kura iekļaujama dzīvnieku pasēs un individuālajos reģistros, kuri jātur katrā lauku saimniecībā, identifikāciju un reģistrāciju, kad liellopus pārvieto, izvedot sezonālās ganībās (tostarp pārdzenot), noteikumiem par atsevišķu produktu marķēšanu, kam vajadzētu būt līdzvērtīgiem tiem noteikumiem, kurus paredz Regula (EK) Nr. 1760/2000, marķēšanas noteikumiem, kas attiecas uz izcelsmes norādes vienkāršotu izklāstu gadījumos, kad dzīvnieks piedzimšanas vai nokaušanas dalībvalstī vai trešā valstī uzturas ļoti īsu laiku, un to terminu vai terminu kategoriju definīcijām un prasībām, kurus var iekļaut fasētas svaigas un saldētas liellopu un teļa gaļas marķējumā. Ir īpaši būtiski, lai Komisija, veicot sagatavošanas darbus, rīkodu atbilstīgas apspriešanās, tostarp ekspertu līmenī. Komisijai, sagatavojot un izstrādājot šādus deleģētos aktus, būtu jānodrošina vienlaicīga, savlaicīga un atbilstīga attiecīgo dokumentu nosūtīšana Eiropas Parlamentam un Padomei.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1169/2011 (2011. gada 25. oktobris) par pārtikas produktu informācijas sniegšanu patērētājiem un par grozījumiem Eiropas Parlamenta un Padomes Regulās (EK) Nr. 1924/2006 un (EK) Nr. 1925/2006, un par Komisijas Direktīvas 87/250/EEK, Padomes Direktīvas 90/496/EEK, Komisijas Direktīvas 1999/10/EK, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/13/EK, Komisijas Direktīvu 2002/67/EK un 2008/5/EK un Komisijas Regulas (EK) Nr. 608/2004 atcelšanu (OV L 304, 22.11.2011., 18. lpp.).

- (28) Lai nodrošinātu vienādus nosacījumus Regulas (EK) Nr. 1760/2000 īstenošanai attiecībā uz to lauku saimniecību reģistrāciju, kuras izmanto alternatīvus identifikācijas līdzekļus, tehniskajiem parametriem un sīki izstrādātu kārtību datu apmaiņai starp dalībvalstu elektroniskajām datu bāzēm, atzīšanu, ka datu apmaiņas sistēma spēj darboties pilnībā, identifikācijas līdzekļu formātu un dizainu, EID īstenošanas tehniskajām procedūrām un standartiem, noteikumiem par identifikācijas koda konfigurāciju, atsevišķu dzīvnieku grupu maksimālo lielumu un sastāvu, būtu jāpiešķir īstenošanas pilnvaras Komisijai. Minētās pilnvaras būtu jāizmanto saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 182/2011 ⁽¹⁾.
- (29) Šīs regulas īstenošana būtu jāpārtrauc. Tas nozīmē, ka ne vēlāk kā piecus gadus pēc šīs regulas stāšanās spēkā attiecībā uz noteikumiem par liellopu gaļas brīvprātīgu marķēšanu un ne vēlāk kā deviņus gadus attiecībā uz noteikumiem par EID Komisijai būtu jāiesniedz Parlamentam un Padomei divi ziņojumi gan par šīs regulas īstenošanu, gan tehniskajām un ekonomiskajām iespējām ieviest obligāto EID visā Savienībā. Vajadzības gadījumā šiem ziņojumiem būtu jāpievieno atbilstoši leģislatīvo aktu priekšlikumi.
- (30) Tāpēc būtu attiecīgi jāgroza Regula (EK) Nr. 1760/2000,

IR PIENĒMUŠI ŠO REGULU.

1. pants

Regulu (EK) Nr. 1760/2000 groza šādi:

- 1) regulas 1. panta 2. punkta otro teikumu svīturo;
- 2) regulas 2. panta pirmo ievilkumu aizstāj ar šādu:

“— “dzīvnieks” nozīmē liellopu Direktīvas 64/432/EEK 2. panta 2. punkta b) un c) apakšpunkta nozīmē, tostarp liellopus, kas piedalās kultūras un sporta pasākumos;”;

- 3) regulas 3. panta pirmās daļas a) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“a) identifikācijas līdzekļus, lai identificētu dzīvniekus individuāli;”;

- 4) regulas 4. pantu aizstāj ar šādu:

“4. pants

Pienākums identificēt dzīvniekus

1. Visus dzīvniekus lauku saimniecībā identificē ar vismaz diviem identifikācijas līdzekļiem, kuri uzskaitīti I pielikumā un atbilst noteikumiem, kas pieņemti saskaņā ar 3. punktu, un kurus apstiprinājusi kompetentā iestāde. Vismaz viens no identifikācijas līdzekļiem ir redzams, un uz tā ir saskatāms identifikācijas kods.

Šā punkta pirmo daļu nepiemēro dzīvniekiem, kuri dzimuši pirms 1998. gada 1. janvāra un nav paredzēti Savienības iekšējai tirdzniecībai. Minētos dzīvniekus identificē ar vismaz vienu identifikācijas līdzekli.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 182/2011 (2011. gada 16. februāris), ar ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu (OV L 55, 28.2.2011., 13. lpp.).

Lai nodrošinātu pielāgošanos tehniskajai attīstībai, Komisija ir pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 22.b pantu attiecībā uz identifikācijas līdzekļu pievienošanu I pielikumā iekļautajam sarakstam, vienlaikus nodrošinot to savstarpēju izmantojamību.

Identifikācijas līdzekļus piešķir lauku saimniecībai, tos iedala un piestiprina dzīvniekiem kompetentās iestādes noteiktajā veidā.

Abos identifikācijas līdzekļos, kuri ir atļauti saskaņā ar deleģētajiem un īstenošanas aktiem, kas pieņemti atbilstoši 3. punktam un šim punktam, un kuri piestiprināti vienam dzīvniekam, ir viens un tas pats vienreizējais identifikācijas kods, kas kopā ar dzīvnieku reģistrāciju ļauj identificēt dzīvnieku individuāli un lauku saimniecību, kurā tas piedzimis.

2. Atkāpjoties no 1. punkta, ja rakstzīmes, kas veido identifikācijas kodu, neļauj piemērot elektronisku identifikatoru ar tādu pašu vienreizējo identifikācijas kodu, attiecīgā dalībvalsts var atļaut, ka tās kompetentās iestādes uzraudzībā otrajā identifikācijas līdzeklī var būt atšķirīgs kods ar noteikumu, ka ir izpildīts katrs no šādiem nosacījumiem:

- a) dzīvnieks ir piedzimis pirms 3. punkta otrās daļas c) apakšpunktā minēto īstenošanas aktu spēkā stāšanās dienas;
- b) ir nodrošināta pilnīga izsekojamība;
- c) ir iespējams dzīvnieku identificēt individuāli, tostarp lauku saimniecību, kurā tas piedzimis;
- d) dzīvnieks nav paredzēts Savienības iekšējai tirdzniecībai.

3. Lai nodrošinātu pienācīgu izsekojamību un pielāgošanos tehniskajai attīstībai, kā arī optimālu identifikācijas sistēmas funkcionēšanu, Komisija pieņem deleģētos aktus saskaņā ar 22.b pantu, ar kuriem paredz prasības par identifikācijas līdzekļiem, kas uzskaitīti I pielikumā iekļautajā sarakstā, un konkrēta identifikācijas līdzekļa ieviešanai nepieciešamos pārejas pasākumus.

Pamatojoties uz attiecīgajiem ISO standartiem vai citiem starptautiskiem tehniskiem standartiem, ko pieņēmušas atzītas starptautiskas standartizācijas organizācijas, ar nosacījumu, ka šie starptautiskie standarti kā minimums spēj garantēt augstāku veiktspējas un drošuma līmeni nekā ISO standarti, Komisija ar īstenošanas aktiem paredz vajadzīgos noteikumus attiecībā uz:

- a) identifikācijas līdzekļa formātu un dizainu;
- b) liellopu elektroniskās identifikācijas tehniskajām procedūrām; un
- c) identifikācijas koda konfigurāciju.

Šos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 23. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

4. Dalībvalstis no 2019. gada 18. jūlija nodrošina, ka ir ieviesta nepieciešamā infrastruktūra, lai nodrošinātu dzīvnieku identifikāciju, izmantojot elektronisko identifikatoru kā oficiālu identifikācijas līdzekli saskaņā ar šo regulu.

Dalībvalstis no 2019. gada 18. jūlija var ieviest valsts noteikumus, ar ko elektroniskā identifikatora izmantošanu padara par obligātu kā vienu no abiem 1. punktā noteiktajiem identifikācijas līdzekļiem.

Dalībvalstis, kas izmanto otrajā daļā paredzēto iespēju, iesniedz Komisijai šādu valsts noteikumu tekstu un šo informāciju publisko internetā. Komisija palīdz dalībvalstīm šo informāciju darīt pieejamu sabiedrībai, nodrošinot savā tīmekļa vietnē saites uz attiecīgajām dalībvalstu tīmekļa vietnēm.

5. Atkāpjoties no 1. punkta, liellopus, kas paredzēti kultūras un sporta pasākumiem (izņemot gadatirgus un izstādes), var identificēt ar alternatīvu identifikācijas līdzekli, kas nodrošina 1. punktā paredzētajiem standartiem līdzvērtīgus identifikācijas standartus.

Lauku saimniecības, kas izmanto alternatīvus pirmajā daļā minētos identifikācijas līdzekļus, reģistrē elektroniskajā datu bāzē, kas paredzēta 5. pantā.

Komisija ar īstenošanas aktiem paredz vajadzīgos noteikumus attiecībā uz šādu reģistrāciju. Šos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 23. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

Lai nodrošinātu izsekojamību, kuras pamatā ir 1. punktā paredzētajiem standartiem līdzvērtīgi identifikācijas standarti, Komisija ir pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 22.b pantu attiecībā uz prasībām, kas piemērojamas pirmajā daļā minētajiem alternatīvajiem identifikācijas līdzekļiem, tostarp attiecībā uz to ieviešanai nepieciešamajiem pārejas pasākumiem.

Komisija ar īstenošanas aktiem var paredzēt noteikumus par pirmajā daļā minēto alternatīvo identifikācijas līdzekļu formātu un dizainu, tostarp to ieviešanai nepieciešamos pārejas pasākumus. Šos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 23. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

6. Dalībvalstis informē cita citu un Komisiju par to teritorijā izmantoto identifikācijas līdzekļa modeli. Tās šo informāciju dara pieejamu internetā. Komisija palīdz dalībvalstīm šo informāciju darīt pieejamu sabiedrībai, nodrošinot savā tīmekļa vietnē saites uz attiecīgajām dalībvalstu tīmekļa vietnēm.”;

5) iekļauj šādus pantus:

“4.a pants

Laikposms identifikācijas līdzekļu piestiprināšanai

1. Regulas 4. panta 1. punktā paredzētos identifikācijas līdzekļus dzīvniekam piestiprina, pirms beidzas maksimālais laikposms, kura ilgums jānosaka dalībvalstij, kurā dzīvnieks piedzimis. Maksimālo laikposmu aprēķina no dzīvnieka piedzimšanas datuma, un tas nepārsniedz 20 dienas.

Atkāpjoties no pirmās daļas, ņemot vērā iemeslus, kas saistīti ar dzīvnieku fizioloģisko attīstību, šo laikposmu otrajam identifikācijas līdzeklim var paildzināt līdz 60 dienām pēc dzīvnieka piedzimšanas.

Nevienam dzīvniekam nedrīkst izvest no lauku saimniecības, kurā tas piedzimis, pirms minētajam dzīvniekam nav piestiprināti abi identifikācijas līdzekļi.

2. Lai dotu iespēju identifikācijas līdzekļus piemērot īpašos apstākļos, tostarp praktisku grūtību dēļ, Komisija ir pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 22.b pantu, ar kuriem nosaka īpašos apstākļus, kuros dalībvalstis 1. punkta pirmajā un otrajā daļā noteiktos identifikācijas līdzekļu piemērošanas maksimālos laikposmus var pagarināt. Dalībvalstis informē Komisiju par katru šīs iespējas izmantošanu.

4.b pants

No trešām valstīm ievestu dzīvnieku identifikācija

1. Ikvienu dzīvnieku, kam, ievadot no trešām valstīm Savienībā, veic veterinārās pārbaudes atbilstoši Direktīvai 91/496/EEK un ko paredzēts turēt galamērķa lauku saimniecībā Savienības teritorijā, galamērķa lauku saimniecībā identificē ar 4. panta 1. punktā paredzēto identifikācijas līdzekli.

Sākotnējo identifikācijas līdzekli, kas dzīvniekam piestiprināts trešā izcelsmes valstī, reģistrē 5. pantā paredzētajā elektroniskajā datu bāzē kopā ar identifikācijas līdzekļa vienreizējo identifikācijas kodu, ko dzīvniekam piešķirusi galamērķa dalībvalsts.

Šā punkta pirmā daļa neattiecas uz dzīvniekiem, ko paredzēts nosūtīt tieši uz kautuvi dalībvalstī, ja dzīvnieki tiek nokauti 20 dienu laikā pēc minēto veterināro pārbažu veikšanas atbilstoši Direktīvai 91/496/EEK.

2. Dzīvnieku identifikācijas līdzekļus, kas minēti 4. panta 1. punktā, piestiprina laikposmā, kura ilgums jānosaka dalībvalstij, kurā atrodas galamērķa lauku saimniecība. Minētais laikposms nepārsniedz 20 dienas pēc 1. punktā minētajām veterinārajām pārbaudēm.

Atkāpjoties no pirmās daļas, ņemot vērā iemeslus, kas saistīti ar dzīvnieku fizioloģisko attīstību, šo laikposmu otrajam identifikācijas līdzeklim var paildzināt līdz 60 dienām pēc dzīvnieka piedzimšanas.

Visos gadījumos abus 4. panta 1. punkta pirmajā daļā minētos identifikācijas līdzekļus piestiprina dzīvniekiem, pirms tie tiek izvesti no galamērķa lauku saimniecības.

3. Ja galamērķa lauku saimniecība atrodas dalībvalstī, kas ir ieviesusi valsts noteikumus saskaņā ar 4. panta 4. punkta otro daļu, padarot elektroniskā identifikatora izmantošanu par obligātu, dzīvniekus identificē ar minēto elektronisko identifikatoru Savienības galamērķa lauku saimniecībā laikposmā, kas jānosaka galamērķa dalībvalstij. Minētais laikposms nepārsniedz 20 dienas pēc 1. punktā minētajām veterinārajām pārbaudēm.

Atkāpjoties no pirmās daļas, ņemot vērā iemeslus, kas saistīti ar dzīvnieku fizioloģisko attīstību, šo laikposmu otrajam identifikācijas līdzeklim var paildzināt līdz 60 dienām pēc dzīvnieka piedzimšanas.

Visos gadījumos elektronisko identifikatoru piestiprina dzīvniekiem, pirms tie tiek izvesti no galamērķa lauku saimniecības.

4.c pants

To dzīvnieku identifikācija, kurus pārved no vienas dalībvalsts uz citu

1. Dzīvniekiem, ko pārved no vienas dalībvalsts uz citu, saglabā sākotnējos identifikācijas līdzekļus, kas tiem piestiprināti atbilstoši 4. panta 1. punktam.

Tomēr kā atkāpi no šā punkta pirmās daļas, sākot no 2019. gada 18. jūlija, galamērķa dalībvalsts kompetentā iestāde var atļaut:

- a) aizstāt vienu identifikācijas līdzekli ar elektronisku identifikatoru, nemainot dzīvnieka sākotnējo vienreizējo identifikācijas kodu;
- b) aizstāt abus identifikācijas līdzekļus ar diviem jauniem identifikācijas līdzekļiem, kuros abos ir viens un tas pats, jauns vienreizējs identifikācijas kods. Šo atkāpi var piemērot ne ilgāk kā piecus gadus pēc 2019. gada 18. jūlija, ja rakstzīmes, kas veido dzīvnieka parastās krotālijas identifikācijas kodu, neļauj piemērot elektronisku identifikatoru ar tādu pašu vienreizējo identifikācijas kodu, un ar nosacījumu, ka dzīvnieks ir piedzimis pirms 4. panta 3. punkta otrās daļas c) apakšpunktā minēto īstenošanas aktu spēkā stāšanās dienas.

2. Ja galamērķa lauku saimniecība atrodas dalībvalstī, kas ir ieviesusi valsts noteikumus, kuri paredz elektroniska identifikatora obligātu izmantošanu, dzīvniekus identificē ar šādu elektronisko identifikatoru, vēlākais, galamērķa lauku saimniecībā laikposmā, kura ilgums jānosaka dalībvalstij, kurā atrodas attiecīgā galamērķa lauku saimniecība. Šis maksimālais laikposms nepārsniedz 20 dienas pēc dienas, kad dzīvnieki nogādāti galamērķa lauku saimniecībā.

Atkāpjoties no pirmās daļas, ņemot vērā iemeslus, kas saistīti ar dzīvnieku fizioloģisko attīstību, šo laikposmu otrajam identifikācijas līdzeklim var paildināt līdz 60 dienām pēc dzīvnieka piedzimšanas.

Visos gadījumos elektronisko identifikatoru piestiprina dzīvniekiem, pirms tie tiek izvesti no galamērķa lauku saimniecības.

Tomēr šā punkta pirmā daļa neattiecas uz dzīvniekiem, ko paredzēts nosūtīt tieši uz kautuvi tās dalībvalsts teritorijā, kura ir ieviesusi valsts noteikumus, kas paredz elektroniska identifikatora obligātu izmantošanu.

4.d pants

Identifikācijas līdzekļu noņemšana, pārveidošana vai aizstāšana

Nevienam identifikācijas līdzekli nedrīkst noņemt, pārveidot vai aizstāt bez kompetentās iestādes atļaujas. Šādu atļauju var piešķirt tikai tad, ja noņemšana, pārveidošana vai aizstāšana netraucē dzīvnieka izsekojamību un ja ir iespējams dzīvnieku identificēt individuāli, tostarp lauku saimniecību, kurā tas piedzimis.

Jebkādu identifikācijas koda aizstāšanu reģistrē 5. pantā paredzētajā elektroniskajā datu bāzē kopā ar dzīvnieka sākotnējā identifikācijas līdzekļa vienreizējo identifikācijas kodu.”;

- 6) regulas 5. pantu aizstāj ar šādu:

“5. pants

Dalībvalstu kompetentās iestādes izveido elektronisku datu bāzi saskaņā ar Direktīvas 64/432/EEK 14. un 18. pantu.

Dalībvalstis var veikt elektronisko datu apmaiņu starp to elektroniskajām datu bāzēm no dienas, kad Komisija atzīst, ka datu apmaiņas sistēma darbojas pilnībā. Lai aizsargātu dzīvnieku turētāja intereses, datu apmaiņa notiek tā, ka ir garantēta datu aizsardzība un novērsta jebkāda ļaunprātīga rīcība.

Lai nodrošinātu elektronisku informācijas apmaiņu starp dalībvalstīm, Komisija pieņem deleģētos aktus saskaņā ar 22.b pantu, paredzot noteikumus par datiem, ar kuriem veicama apmaiņa starp dalībvalstu elektroniskajām datu bāzēm.

Komisija ar īstenošanas aktiem paredz šādas apmaiņas tehniskos nosacījumus un kārtību un atzīst, ka datu apmaiņas sistēma darbojas pilnībā. Šos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 23. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.”;

7) regulas 6. pantu aizstāj ar šādu:

“6. pants

1. Ja dalībvalsts neveic elektronisko datu apmaiņu ar citām dalībvalstīm, izmantojot 5. pantā minēto elektronisko apmaiņas sistēmu, tad:

- a) minētās dalībvalsts kompetentā iestāde par katru dzīvnieku, kas paredzēts Savienības iekšējai tirdzniecībai, izdod pasi, pamatojoties uz attiecīgajā dalībvalstī izveidotajā elektroniskajā datu bāzē iekļauto informāciju;
- b) katram dzīvniekam, par kuru izdota pase, šāda pase tiek ņemta līdzi ikreiz, kad dzīvnieks tiek pārvests no vienas dalībvalsts uz citu;
- c) dzīvnieku nogādājot galamērķa lauku saimniecībā, dzīvnieka pasi iesniedz tās dalībvalsts kompetentajai iestādei, kurā atrodas galamērķa lauku saimniecība.

2. Lai dotu iespēju izsekot dzīvnieka pārvietošanu atpakaļ uz izcelsmes saimniecību, kas atrodas dalībvalstī, Komisija ir pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 22.b pantu, ar kuriem paredz noteikumus par dzīvnieku pasēs no elektroniskās datu bāzes iekļaujamo informāciju, tostarp to ieviešanai nepieciešamos pārejas pasākumus.”;

8) iekļauj šādu pantu:

“6.a pants

Šīs regulas noteikumi neliedz pieņemt dalībvalsts noteikumus par to dzīvnieku pasēm, kuri nav paredzēti Savienības iekšējai tirdzniecībai.”;

9) regulas 7. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu groza šādi:

i) otro ievilkumu aizstāj ar šādu:

“— ziņo kompetentajai iestādei par dzīvnieku jebkādu pārvietošanu uz lauku saimniecību un no tās, kā arī par visiem dzīvnieku piedzimšanas un nāves gadījumiem lauku saimniecībā, paziņojot šo notikumu datumus attiecīgās dalībvalsts noteiktajā maksimālajā laikposmā; minētais maksimālais laikposms nav īsāks kā trīs dienas un nepārsniedz septiņas dienas pēc viena no minētajiem notikumiem; dalībvalstis var lūgt Komisiju pagarināt maksimālo septiņu dienu laikposmu.”;

ii) pievieno šādu daļu:

“Lai ņemtu vērā praktiskās grūtības ārkārtas gadījumos, Komisija ir pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 22.b pantu, ar kuriem nosaka ārkārtas apstākļus, kuros dalībvalstis var pagarināt maksimālo septiņu dienu laikposmu, kas paredzēts pirmās daļas otrajā ievilkumā, norādot arī šāda pagarinājuma maksimālo ilgumu, kurš nepārsniedz 14 dienas pēc septiņu dienu laikposma, kas minēts pirmās daļas otrajā ievilkumā.”;

b) panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Lai nodrošinātu liellopu pienācīgu un efektīvu izsekojamību, kad tos izved sezonālās ganībās, Komisija ir pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 22.b pantu attiecībā uz dalībvalstīm vai daļu no tām, kurās piemēro īpašus sezonālo ganību noteikumus, arī attiecībā uz laikposmu, īpašiem dzīvnieku turētāju pienākumiem un noteikumiem par saimniecību reģistrēšanu un šādu liellopu pārvietošanas reģistrēšanu, tostarp noteikumu ieviešanai nepieciešamajiem pārejas pasākumiem.”;

c) pievieno šādus punktus:

“5. Atkāpjoties no 4. punkta, reģistra kārtošana ir fakultatīva jebkuram turētājam,

a) kurš var piekļūt 5. pantā paredzētajai elektroniskajai datu bāzei, kurā jau ir ietverta reģistrā iekļaujamā informācija, un

b) ievada aktualizētu informāciju vai nodrošina, ka tā tiek tieši ievadīta 5. pantā paredzētajā elektroniskajā datu bāzē.

6. Lai nodrošinātu precizitāti un ticamību informācijai, kurai jābūt iekļautai šajā pantā paredzētajā saimniecības reģistrā, Komisija ir pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 22.b pantu, ar kuriem paredz vajadzīgos noteikumus par minēto informāciju, tostarp to ieviešanai nepieciešamos pārejas pasākumus.”;

10) regulas 8. pantu svītro;

11) iekļauj šādu pantu:

“9.a pants

Apmācība

Dalībvalstis nodrošina, lai ikviena par dzīvnieku identifikāciju un reģistrāciju atbildīgā persona ir saņēmusi norādījumus un vadlīnijas par attiecīgajiem šīs regulas noteikumiem un jebkuriem deleģētajiem un īstenošanas aktiem, ko pieņēmusi Komisija saskaņā ar šo regulu.

Kad attiecīgos noteikumus groza, atbilstošo informāciju dara pieejamu pirmajā daļā minētajai personai.

Dalībvalstis nodrošina, ka ir pieejami atbilstoši apmācības kursi.

Komisija veicina apmaiņu ar paraugpraksi, lai uzlabotu informācijas un apmācības kvalitāti visā Savienībā.”;

12) regulas 10. pantu svītro;

13) regulas 12. pantu aizstāj ar šādu:

“12. pants

Šajā sadaļā lieto šādas definīcijas:

- 1) “liellopu gaļa” nozīmē visus produktus, kas atbilst KN kodiem 0201, 0202, 0206 10 95 un 0206 29 91;
- 2) “marķēšana” nozīmē marķējuma piestiprināšanu atsevišķam gaļas gabalam vai gabaliem vai to iepakojuma materiālam vai – neiesaiņotu produktu gadījumā – attiecīgās informācijas sniegšanu patērētājam rakstiskā un redzamā formā tirdzniecības vietā;
- 3) “organizācija” nozīmē uzņēmēju grupu no tās pašas vai dažādām liellopu gaļas tirdzniecības daļām;
- 4) “maltā gaļa” ir atkaulota gaļa, kura ir samalta un kuras sastāvā ir mazāk par 1 % sāls, un kura atbilst KN kodiem 0201, 0202, 0206 10 95 un 0206 29 91;
- 5) “atgriezumi” ir sīki gaļas gabaliņi, kuri atzīti par piemērotiem cilvēku uzturam un kurus iegūst vienīgi aplīdzināšanas darbību rezultātā, atkaulojot gaļu no liemeņiem un/vai izcērtot to;
- 6) “izcirta gaļa” ir gaļa, kas izcirta mazos kubveida gabaliņos, šķēlēs vai citādās individuālās porcijās un ko pārdevējam nav vajadzīgs turpmāk izcirst, pirms to iegādājas galapatērētājs, un ko minētais patērētājs var tieši izmantot. Šī definīcija neattiecas uz malto gaļu un atgriezumiem.”;

14) regulas 13. pantu groza šādi:

a) panta 3. un 4. punktu svītro;

b) panta 5. punktā a) apakšpunkta ievadfrāzi aizstāj ar šādu:

“a) Uzņēmēji un organizācijas marķējumus norāda arī.”;

c) pievieno šādu punktu:

“6. Lai izvairītos no tā, ka liellopu gaļas marķējumā nevajadzīgi atkārtoti norādi par dalībvalsti vai trešo valsti, kurā dzīvnieks audzēts, Komisija ir pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 22.b pantu attiecībā uz vienkāršotu izklāstu gadījumos, kad dzīvnieks piedzimšanas vai nokaušanas dalībvalstī vai trešā valstī uzturas ļoti īsu laiku.

Komisija ar īstenošanas aktiem pieņem noteikumus par 1. punktā un 2. punkta a) apakšpunktā minēto dzīvnieku grupu maksimālo lielumu un sastāvu, ņemot vērā ierobežojumus attiecībā uz to dzīvnieku grupu viendabību, no kuriem iegūst izcirstu gaļu un atgriezumus. Šos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 23. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.”;

15) regulas 14. panta ceturto daļu aizstāj ar šādu:

“Lai nodrošinātu atbilstību horizontālajiem noteikumiem, kas šajā iedaļā attiecas uz marķēšanu, Komisija ir pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 22.b pantu, ar kuriem, pamatojoties uz pieredzi attiecībā uz malto gaļu, paredz šā panta pirmajās trīs daļās paredzētajiem noteikumiem līdzvērtīgus noteikumus attiecībā uz liellopu gaļas atgriezumiem un izcirstu liellopu gaļu.”;

16) regulas 15. pantu aizstāj ar šādu:

“15. pants

No trešām valstīm ievestas liellopu gaļas obligāta marķēšana

Atkāpjoties no 13. panta, Savienības teritorijā ievestu liellopu gaļu, par kuru nav pieejama visa 13. pantā paredzētā informācija, marķē ar norādi:

“Izcelsme: ārpus ES” un “Nokauts(-i): (trešās valsts nosaukums)”.

17) No 2014. gada 13. decembra

a) II sadaļas II iedaļas virsrakstu aizvieto ar vārdiem “Brīvprātīga marķēšana”;

b) regulas 16., 17. un 18. pantu svīturo; un

c) II sadaļas II iedaļā iekļauj šādu pantu:

“15.a pants

Vispārīgi noteikumi

Pārtikas produktu informācijai, kura atšķiras no 13., 14. un 15. pantā norādītās informācijas un kuru uzņēmēji vai organizācijas, kas tirgo liellopu gaļu, marķējumam pievieno brīvprātīgi, jābūt objektīvai, kompetentajām iestādēm pārbaudāmai un patērētājiem saprotamai.

Minētā informācija atbilst horizontālajiem tiesību aktiem par marķēšanu un jo īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai (ES) Nr. 1169/2011 (*).

Gadījumā, ja uzņēmēji vai organizācijas, kas tirgo liellopu gaļu, neievēro pirmajā un otrajā daļā minētās saistības, kompetentā iestāde piemēro atbilstošas sankcijas, kā noteikts 22. pantā.

Komisija ir pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 22.b pantu attiecībā uz definīcijām un prasībām, kas piemērojamas termiņiem vai terminu kategorijām, kurus var iekļaut fasētas svaigas un saldētas liellopu un teļa gaļas marķējumā.

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1169/2011 (2011. gada 25. oktobris) par pārtikas produktu informācijas sniegšanu patērētājiem un par grozījumiem Eiropas Parlamenta un Padomes Regulās (EK) Nr. 1924/2006 un (EK) Nr. 1925/2006, un par Komisijas Direktīvas 87/250/EEK, Padomes Direktīvas 90/496/EEK, Komisijas Direktīvas 1999/10/EK, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/13/EK, Komisijas Direktīvu 2002/67/EK un 2008/5/EK un Komisijas Regulas (EK) Nr. 608/2004 atcelšanu (OV L 304, 22.11.2011., 18. lpp.).”;

18) regulas 19., 20. un 21. pantu svītros;

19) regulas 22. pantu aizstāj ar šādu:

“22. pants

1. Dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu šīs regulas noteikumu izpildi.

Paredzētie kontroles pasākumi neierobežo nekādus kontroles pasākumus, ko Komisija var veikt saskaņā ar Regulas (EK, Euratom) Nr. 2988/95 9. pantu.

Jebkurām sankcijām, ko dalībvalsts nosaka dzīvnieku turētājam, uzņēmējam vai organizācijai, kura tirgo liellopu gaļu, jābūt efektīvām, preventīvām un proporcionālām.

Kompetentā iestāde katru gadu veic minimālo oficiālu pārbaūžu skaitu attiecība uz dzīvnieku identifikāciju un reģistrāciju, kas aptver vismaz 3 % lauku saimniecību.

Kompetentā iestāde nekavējoties palielina otrajā daļā minēto oficiālo pārbaūžu minimālo skaitu, ja ir konstatēts, ka netiek ievēroti dzīvnieku identifikācijas un reģistrācijas noteikumi.

Pārbaudāmo saimniecību atlasī kompetentā iestāde veic, pamatojoties uz riska analīzi.

Katra dalībvalsts līdz 31. augustam iesniedz Komisijai ikgadējo ziņojumu par oficiālo pārbaūžu īstenošanu iepriekšējā gadā.

2. Neatkarīgi no 1. punkta kompetentā iestāde uzliek dzīvnieku turētājam turpmāk minētās administratīvās sankcijas:

a) ja viens vai vairāki dzīvnieki saimniecībā neatbilst nevienam I sadaļā izklāstītajam noteikumam: tiek noteikts ierobežojums visu dzīvnieku pārvietošanai uz attiecīgo turētāja saimniecību, kā arī no tās;

b) ja ir dzīvnieki, kas pilnībā neatbilst I sadaļā noteiktajām identifikācijas un reģistrācijas prasībām: nekavējoties nosaka ierobežojumu tikai minēto dzīvnieku pārvietošanai līdz brīdim, kad minētās prasības tiek izpildītas pilnībā;

c) ja kādā saimniecībā ir vairāk nekā 20 % tādu dzīvnieku, attiecībā uz kuriem I sadaļā noteiktās identifikācijas un reģistrācijas prasības nav izpildītas pilnībā: nekavējoties nosaka ierobežojumu visu to dzīvnieku pārvietošanai, kuri minētajā saimniecībā atrodas; attiecībā uz saimniecībām, kurās nav vairāk par 10 dzīvniekiem, šo pasākumu piemēro tad, ja vairāk nekā divi dzīvnieki nav pilnībā identificēti saskaņā ar I sadaļā noteiktajām prasībām;

d) ja turētājs nevar pierādīt dzīvnieka identifikāciju un izsekojamību: vajadzības gadījumā, pamatojoties uz dzīvnieku veselības un pārtikas nekaitīguma apdraudējuma novērtējumu, dzīvnieku iznīcina bez kompensācijas;

- e) ja dzīvnieku turētājs saskaņā ar 7. panta 1. punkta otro ievilkumu neinformē kompetento iestādi par dzīvnieka pārvietošanu uz savu saimniecību un no tās, kompetentā iestāde ierobežo dzīvnieku pārvietošanu uz attiecīgo saimniecību un no tās;
- f) ja dzīvnieku turētājs saskaņā ar 7. panta 1. punkta otro ievilkumu neinformē kompetento iestādi par kāda dzīvnieka piedzimšanu vai nāvi, kompetentā iestāde ierobežo dzīvnieku pārvietošanu uz attiecīgo saimniecību un no tās;
- g) ja dzīvnieku turētājs ilgstoši neizdara 9. pantā minēto maksājumu, dalībvalstis var ierobežot dzīvnieku pārvietošanu uz attiecīgā turētāja saimniecību un no tās.

3. Neatkarīgi no 1. punkta, ja uzņēmēji un organizācijas, kas tirgo liellopu gaļu, ir šādu gaļu marķējuši, neievērojot saistības, kuras viņiem noteiktas II sadaļā, dalībvalstis vajadzības gadījumā un saskaņā ar proporcionalitātes principu pieprasa liellopu gaļu no tirgus izņemt. Dalībvalstis papildus 1. punktā minētajām sankcijām var:

- a) ja minētā gaļa atbilst attiecīgajiem veterinārijas un higiēnas noteikumiem, atļaut šo liellopu gaļu:
 - i) laist tirgū pēc tam, kad tā ir pienācīgi marķēta saskaņā ar Savienības prasībām, vai
 - ii) nosūtīt šo liellopu gaļu pārstrādei produktos, kas nav norādīti 12. panta pirmajā ievilkumā;
- b) dot rīkojumu apturēt vai atsaukt attiecīgajiem uzņēmējiem un organizācijām sniegto apstiprinājumu.

4. Komisijas eksperti kopā ar kompetentajām iestādēm:

- a) pārbauda, vai dalībvalstis pilda šīs regulas prasības;
- b) veic pārbaudes uz vietas, lai nodrošinātu, ka pārbaudes tiek veiktas saskaņā ar šo regulu.

5. Dalībvalsts, kuras teritorijā notiek pārbaude uz vietas, sniedz Komisijas ekspertiem jebkādu palīdzību, kas tiem var būt vajadzīga, veicot savus uzdevumus. Pārbažu rezultātus apspriež ar attiecīgās dalībvalsts kompetento iestādi pirms nobeiguma ziņojuma sagatavošanas un izplatīšanas. Vajadzības gadījumā minētajā ziņojumā iekļauj dalībvalstu ieteikumus par to, kā panākt labāku atbilstību šai regulai.”;

20) iekļauj šādus pantus:

“22.a pants

Kompetentās iestādes

Dalībvalstis izraugās kompetento iestādi vai iestādes, kas atbild par to, lai tiktu nodrošināta atbilstība šai regulai un jebkuriem aktiem, kurus Komisija pieņem, pamatojoties uz to.

Tās informē Komisiju un pārējās dalībvalstis par minēto iestāžu identitāti.

22.b pants**Deleģēšanas īstenošana**

1. Pilnvaras pieņemt deleģētos aktus Komisijai piešķir, ievērojot šajā pantā izklāstītos nosacījumus.
2. Pilnvaras pieņemt 4. panta 1. punktā, 4. panta 3. punktā, 4. panta 5. punktā, 4.a panta 2. punktā, 5. pantā, 6. panta 2. punktā, 7. panta 1. punktā, 7. panta 2. punktā, 7. panta 6. punktā, 13. panta 6. punktā, 14. panta 4. punktā un 15.a pantā minētos deleģētos aktus Komisijai piešķir uz pieciem gadiem no 2014. gada 17. jūlija. Komisija sagatavo ziņojumu par pilnvaru deleģēšanu vēlākais deviņus mēnešus pirms piecu gadu laikposma beigām. Pilnvaru deleģēšana tiek automātiski pagarināta uz tāda paša ilguma laikposmiem, ja vien Eiropas Parlaments vai Padome neiebilst pret šādu pagarinājumu vēlākais trīs mēnešus pirms katra laikposma beigām.
3. Eiropas Parlaments vai Padome var jebkurā laikā atsaukt 4. panta 1. punktā, 4. panta 3. punktā, 4. panta 5. punktā, 4.a panta 2. punktā, 5. pantā, 6. panta 2. punktā, 7. panta 1. punktā, 7. panta 2. punktā, 7. panta 6. punktā, 13. panta 6. punktā, 14. panta 4. punktā un 15.a pantā minēto pilnvaru deleģēšanu. Ar lēmumu par atsaukšanu izbeidz tajā norādīto pilnvaru deleģēšanu. Lēmums stājas spēkā nākamajā dienā pēc tā publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* vai vēlākā dienā, kas tajā norādīta. Tas neskar jau spēkā esošos deleģētos aktus.
4. Tiklīdz tā pieņem deleģētu aktu, Komisija par to paziņo vienlaikus Eiropas Parlamentam un Padomei.
5. Saskaņā ar 4. panta 1. punktu, 4. panta 3. punktu, 4. panta 5. punktu, 4.a panta 2. punktu, 5. pantu, 6. panta 2. punktu, 7. panta 1. punktu, 7. panta 2. punktu, 7. panta 6. punktu, 13. panta 6. punktu, 14. panta 4. punktu un 15.a pantu pieņemts deleģētais akts stājas spēkā tikai tad, ja divos mēnešos no dienas, kad minētais akts paziņots Eiropas Parlamentam un Padomei, ne Eiropas Parlaments, ne Padome nav izteikuši iebildumus, vai ja pirms minētā laikposma beigām gan Eiropas Parlaments, gan Padome ir informējuši Komisiju par savu nodomu neizteikt iebildumus. Pēc Eiropas Parlamenta vai Padomes iniciatīvas šo laikposmu pagarina par diviem mēnešiem.”;

21) regulas 23. pantu aizstāj ar šādu:

“23. pants**Komiteju procedūra**

1. Komisijai attiecībā uz īstenošanas aktiem, kas pieņemti atbilstoši 4. panta punktam, 4. panta 3. punktam, 4. panta 5. punktam, 5. pantam un 13. panta 6. punktam, palīdz Pārtikas aprites un dzīvnieku veselības pastāvīgā komiteja, kas izveidota ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 178/2002 (*) 58. pantu.

Minētā komiteja ir komiteja Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 182/2011 (**) nozīmē.

2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Regulas (ES) Nr. 182/2011 5. pantu.

Ja komitejas atzinums ir jāsaņem rakstiskā procedūrā, šādu procedūru beidz bez rezultāta, ja atzinuma sniegšanai noteiktajā termiņā tā nolemj komitejas priekšsēdētājs vai to pieprasa komitejas locekļi ar vienkāršu balsu vairākumu.

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 178/2002 (2002. gada 28. janvāris), ar ko paredz pārtikas aprites tiesību aktu vispārīgus principus un prasības, izveido Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādi un paredz procedūras saistībā ar pārtikas nekaitīgumu (OV L 31, 1.2.2002., 1. lpp.).

(**) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 182/2011 (2011. gada 16. februāris), ar ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu (OV L 55, 28.2.2011., 13. lpp.).”;

22) iekļauj šādu pantu:

“23.a pants

Ziņojums un tiesiskā regulējuma pilnveidošana

Ne vēlāk kā:

- 2019. gada 18. jūlijā attiecībā uz brīvprātīgas marķēšanas noteikumiem un
- 2023. gada 18. jūlijā attiecībā uz elektroniskās identifikācijas noteikumiem

Komisija iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei atbilstošus ziņojumus par šīs regulas īstenošanu un ietekmi, pirmajā gadījumā ietverot iespēju pārskatīt brīvprātīgās marķēšanas noteikumus un otrajā gadījumā izklāstot tehniskās un ekonomiskās iespējas ieviest obligāto elektronisko identifikāciju visā Savienībā.

Vajadzības gadījumā šiem ziņojumiem jāpievieno atbilstoši likumdošanas priekšlikumi.”;

23) iekļauj šādu pielikumu:

“I PIELIKUMS

IDENTIFIKĀCIJAS LĪDZEKĻI

A) PARASTĀ KROTĀLIJA

SPĒKĀ NO 2019. GADA 18. JŪLIJA

B) ELEKTRONISKS IDENTIFIKATORS KĀ ELEKTRONISKA KROTĀLIJA

C) ELEKTRONISKS IDENTIFIKATORS KĀ ATGREMOTĀJU ELEKTRONISKĀS IDENTIFICĒŠANAS KAPSULA

D) ELEKTRONISKS IDENTIFIKATORS KĀ INJICĒJAMS TRANSPONDERS”

2. pants

Šī regula stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs.

Briselē, 2014. gada 15. martā

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs
M. SCHULZ

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs
D. KOURKOULAS